

(המשך מעמוד 25)

ביע בשיא הביטחון על המקום הלא נכון — ממש בפנינת החצר. עניין הגילוי היה ממש הפתעה. התכוונו לחפור את כל ה־חצר, ואחר כך לעבור לחצר של דוסה ולחפור שם. כל צוות החקירות והמוז"ם* עמדו הכן — והנה זה נמצא כלי־כך מהר! למחרת היום, בבית־מישפט השלום ב־אשקלון, נמשך החד־גדיא.

השופט קיבל את הסבר התובע המיש־טרי, ציווה לשחרר את החשודים בער־בות, אולם כשנדרשו להביא ערבים לא נמצאו להם כאלה.

אליהו ימין הועיק את בן־אחיו, בכור ימין (32) כפועל בטולל בונה ב־קירבת מקום. בן־האח היה מוכן לחתום ערבות עבור דודו — אך סירב בתוקף לחתום עבור שלושת האחרים. התפתח וי־כוח קולני: אליהו ימין דרש מבכור לה־תות עבול כולם. בכור טען כי הוא מוכן לחתום רק אם אליהו יהיה אחראי. ימין לא הסכים. בכור סירב.

"אני לא רוצה אותה יותר בבית שלי!" הכריז אליהו. היפנה לה עורף. "הוא הב־טיח להתחתן אתי!" טענה תבוחה. "הוא אמר לכולם שהוא יתחתן אתי ויתן לי כסף שלו. אני הייתי מנקה לו בבית, ער־זרת לו. הייתי כמו אשתו. עשיתי אני לא יודעת איפה ללכת. ההורים שלי לא רוצים אותי, הם חתכו לי את השערות שלי. לא יודעת מה יהיה עכשיו."

על

הכביש

מה עשתה תבוחה לפני שהכירה את ימין? "עברתי פעם פה, פעם שם. בניקיון."

מתערב מוריס ארבע: "תגידי את ה־אמת. תגידי שעבדת על הכביש, יה שר־מוטה!"

הסביר מאוחר יותר אליהו ימין: "חבר שלי הביא אותה אלי. לי תמיד משעמם. אין לי אף אחד. אשתי הייתה עושה לי צרות. כל יום מתלוננת במישטרה. או הוצאתי כמה דברים שלי מהבית והלכתי לגור כאן, בבית של אחי, שהוא עכשיו במושב. אבל אני לא יכול להיות לבד. משעמם לי. לפעמים אני נדרם על ה־טלוויזיה. או הביאו לי את תבוחה, אמרו לי: מה איכפת לך שתגור אצלך קצת? שלא יהיה לך משעמם."

"לא ידעתי שהיא זונה. רציתי לזרוק אותה כשמשעמתי מה מדברים עליה. אבל היא לא רצתה ללכת. רצתה להתחתן אתי. או בשביל שתעזוב אותי, אמרתי לה שאתחתן איתה ונתתי לה חיים שלא יפאק. רק שתלך ממני."

ומאיפה יש לו המטון? הסביר אליהו: "אני עובד כל החיים שלי כמו חומר. באתי לארץ ב־1950 ואני כל הזמן עובד בטיחות. בלי חשבון של שעות או ש־בת. רציית לעשות חיים טובים בשביל הילדים שלי, אבל האשה שלי עושה לי צרות. עד לפני שבעה חודשים, הכסף היה בבנק. הוצאתי את הכסף בגלל שהי אשה שמה עלי מישפט שהיא רוצה חצי כסף. לא איכפת לי לתת לה אפילו את כל הכסף, בשבילה ובשביל הילדים. אבל אני רוצה שיתחן לי כבוד. כמו שביל גבר ובעל, היא לא נותנת כבוד — אני לא נותן כסף."

אליהו ימין נאנח עמוק, מוסיף ב־דאגה: "עשיתי כולם יודעים שיש לי כסף. איך קילקלו לי את החיים שלי. בחיי שלא כואב לי הלב על הכסף כמו זה ששמו אותי במעצר. עשיתי אני לא יודע מהחיים שלי מכל העניין הזה. אני אפילו עשיתי בטוח ששתי את הכסף על ידי העץ, ולא איפה שמצאו אותו."

התלוצץ אחד השוטרים שישתתפו ב־פרשה: "מטר יותר, מטר פחות, מה זה משנה."

* מחלקת זיהוי פלילי.

** בשלב זה התערבה בסיפור כתבת העולם הזה אלה ברקת. בראותה כי הרוי חות מתלהטות, התוצאה עוללה להיות החזרתו של אליהו ימין למעצר — עד שיוותר על עקרונותיו החבריים — מיהרה היא עצמה לחתום על הערבות עבורו, בטד אלף ל"ג, כדי שתוכל להשלים את הסיפור.

במדינה

רכייהיים

האב הסגיר

את בתו הזונה

היה זה לפני חצי שנה, כאשר מלכיאל אשכנזי גילה לראשונה כי בתו דפנה (22) נהייתה זונה.

הוא גילה זאת בצורה אכזרית: הוא נסע ערב אחד ובמכוניתו עם אשתו ב־כביש החוף, במבואות תל־אביב — כאשר זיהה את בתו הבלונדית, בעלת הגיורה התמירה והחזה המלא, בקבוצת פרצות ממתונות.

כאשר חלף ההלם, הציע האב השבור, איש־עסקים תל־אביבי מכובד, עיסקה לבתו: שתפרוש מהמקצוע — ותמורת זה יתן לה דירה משלה, והקצבה חוד־שית של 500 ל"י לחודש, הבת הסכימה. התקדמות מקצועית. כעבור זמן קצר, ידע כבר האב המסכן כי היתה זו עיסקת שוא. שכן השבוע עמדה בתו בפני בית־המשפט, מואשמת על־ידי ה־משטרה בכך שניצלה את הדירה, הרוב יהושע בן־נון האלגנטי בצפון תל־אביב, להמשך פעילותה בזנות.

היה זה שהסגיר אותה למשטרה, לאחר שגילה כי בתו פשוט העבירה את תחום פעילותה מהכביש לדירה, ואף צירפה לעצמה חברה למקצוע. כאשר העומס היה גדול מדי, לאחר שהסגיר את בתו, שכר אשכנזי את עורך־הדין דרור מקרון כסניגור לבתו, ביקש ב־אמצעותו לשלוח אותה להסתכלות פסי־כיאטרית.

ולא מכנסיים. על ספסל הגאשמים, השבוע, הקשיבה דפנה בהבעת־פנים עיק־שת לסיפורו של התובע המשטרי, ש־ביקש הארכת מעצרה בעשרה ימים, ל־השלמת החקירה. "אתה שקרן," פרצה לפתע בכבי היסטרי באמצע דבריו, חברתה לאה, שישבה לצידה והואשמה יחד איתה, הרגיעה אותה, כשהיא מנס־קת אותה על פיה, לאט לאט, נרגעה דפנה.

התובע סיפר כיצד, בעקבות מידע ש־נתקבל במשטרה — הוא לא גילה כי היתה זה האב שמסר את המידע — הפעילה המשטרה מארב, פרצה לדירה, גילתה שם את דפנה, לבושה בחלוק שקוף בלבד, וגבר חסר מכנסיים, הגבר הודה כי הגיע למקום למטרת מגע מיני, שילם תמורת התענוג המש עשיריית.

הציריצי הגורלי. מולם של השוט־רים שיחק להם, והם הצליחו לשים ידם על ציפור נוספת. תוך שהותם בדירה, צילצלו הטלפון, ובחורה אלמונית שאלה אם היא יכולה לבוא. השוטרת שענתה לה, כשהיא מתחזה כבעלת־הבית, ענתה בחיוב: כעבור זמן קצר הגיעה המטלפנת — ונעצרה גם היא. היתה זו לאה.

סיפוריה של לאה היה תמי, לדבריה, קבעה עם דפנה, חברתה הטובה, ללכת יחד לסרט, וצילצלה כרי לבוא לקחת אותה. כשהגיעה, נעצרה. היא לא יודעת למה.

התמיתתה לא שיכנעה את השוטרים. "אנו חושדים בה שהיא נערת טלפון, ועברה יחד עם דפנה," הצהיר התובע בפני השופט.

"אתה שקרן," הזדעקה לאה, כחברתה הטובה דקות ספורות לפני כן.

המתנדרבים בעם. בתום הדיון, ביי קש הסניגור איסור פירסום שמות ה־בנות. במפתיע, הצטרף גם התובע לבק־שה. עוד יותר במפתיע, איש־השופט, יהודה טרייביש, 66 הבקשה.

השופט אישר גם את שיחזוריה של דפנה בערבות: "יש לך מישוה שיחתום עבורך?" שאל אותה. "לא, הסיבה. אני לא רוצה שאף אחד ידע בגלל מה עזרו אותי."

כמה גברים מבין הנוכחים באולם — כולם טיפוסים חיי־משמיעים — ביטדו דורות הבחולה המצוקה, תוך דקה, כיש־רה דפנה לשופט כי מצאה ערב, שוחר־רה בערבות.

לפני שעזבה את האולם, קראה לעבר סניגורה: "תגידי לאבא שלי שאני לא רוצה לראות אותו."

* השמות מוסווים בהוראת בית ה־משפט.

** איסור פירסום ניתן רק כדי להגן על קטינים ועל ביטחון המדינה.

איציק, כשהוא מוקף בשלושה, עלו עלי! דני פתר, מראשי ש"ח, נעלם לרגע. כמישהו הופיעו הקיצוניקים. הם ניגשו אליו הקיפו אותו, ויצאו דרך שלושת המחממים־מצננים כאילו היו אוויר.

ש"ח יצא לירושלים להפגנה נוספת: שאר משתתפי ההפגנה פשוטו על בתי־הקפה של דיזנגוף לשיחות סיכום. הדעה הכללית: הפגנת האחד במאי 1972 היתה אמנם גדולה מכל קודמתיה בעשור ה־אחרון, אך גם בהפגנה המשותפת הועדף המסריד על המשותף. טכסיסי האתמול של שמורות הטבע המפלגתיות גברו על הצורך באיחוד והפגנה משותפת של כל המתנגדים למדיניות הממשלה.

עתונות

סקופ עולמי

"שירותי המודיעין הישראליים האלה, אמרו כותבי חוץ בתל־אביב, תמיד הם יודעים הכל מוקדם יותר." היה זה כאשר בליל שבת האחרון שידרו שידורי ישראל את תוכנה של ההודעה המצרית־סובייטית המשותפת בתום ביקורו של הנשיא סא־

השורות דפנה וזאה ושוטרת (שמאל) בעורת האב — מנערת־כביש לנערת־טלפון

דאת במוסקבה, לפני כל חתנה או סוכנות אחרת בעולם.

הפעם לא היתה הזריזות נחלתם של שירותי המודיעין דווקא, כי אם של אנשי יומן השבוע של שידורי ישראל. עורך היומן, רפי אונגר, החליט לשדר קטעים מן ההודעה הצפויה במהדורה השניה של היומן, המשודרת בשעה 19.50 בליל שבת.

לצורך זה הומין את הדיר אמנון קפליוק, הפרשן לעיניים ערביים, לאולפן. השעה היתה כבר 19.30 וההודעה ה־צפויה לא שודרה עדיין ברדיו המצרי.

"אנחנו מבטלים את הנושא," אמר אונגר לקפליוק, "הפעם תקבל תשלום בלי שת־גידי מילה."

פרשנות בריצה. דקות ספורות לפני סיום שידור היומן, החל הטלפרינטר של סוכנות הידיעות הצרפתית לפלוט את נוסח ההודעה המצרית־רוסית. קפליוק עיין בשורות היוצאות מהמכשיר, וכש־הגיע לפיסקה האומרת כי "למדינות ערב יש זכות להשתמש באמצעים שונים ל־שם החזרת השטחים הכבושים," צעק ל־עבר אונגר: "יש חידוש! רצים לאול־פן!"

השניים רצו במהירות לאולפן הנמצא בבית סמוך. קפליוק הווי את השדרנית שלומית גור ממקומה, התיישב על כסאה כשבידו יריעות הטלפרינטר, והחל בדברי הפרשנות שלו כשעודו נושף אחמת ה־ריצה. רק כשסיים קפליוק את שידור דברי פרשנותו, גילה אונגר בשולי ה־דיעה שהועברה בטלפרינטר הצרפתי בכל הערה כי הידיעה מותרת לפירסום בכל רחבי העולם החל משעה 20.00, כלומר — כרבע שעה אחרי ששודרה כבר בשידורי ישראל.

(המשך מעמוד 18) גברברים הדוקי־מיכנס וצעקה: "בוז!" אחד מהם שלח ידיים לתוך הזרם. "לא לענות, לא לענות!" נשמעו קריאות ה־מארגנים מכל עבר. מתוך השורות, ה־ממשיכות לנוע באותו קצב, צומחת לפתע שורה של קיבוצניקים חסונים. מחסום גופות חי בין הגברברים לבין השורות המתקדמות. הם לא עשו דבר — רק עמדו קרוב מאד וצמוד לחמשת זועקי הבוז. זה הספיק.

"פרידה! בית־הסוהר!" "מה? נחלי חברון — רדו לנגב!" פעם היה זה: "נוער הזהב רד לנגב!" היום יש חלוצים פוטנציאליים בוטרים יותר. מרחוב פרישמן פלשה לפתע, בריצה, קבוצה של כשישה ילדים. הם רצו לפני חוד ההפגנה, כשהם צועקים בקולות דקים: "אחד במאי הוא לא הגנו!" אחר סבבו כשפניהם למפגנים, והחלו בשי־רה צעקנית של כחול ולבן.

"מי אתם?" אין להם זמן לענות. את החסר ב־מיסטר יש למלא בצעקות. הפסקת נשי־מה: "אנחנו צעירי בית־ר". ולמה מע־טים כל כך? "כולם בירושלים. שם ה־הפגנה המרכזית."

השורות דפנה וזאה ושוטרת (שמאל) בעורת האב — מנערת־כביש לנערת־טלפון

שוטר אבהי פינה אותם, על כרוזתי־הם שצוירו בחיפון, והעלה אותם על המידרכה.

"מה שטוב לפועל טוב לישראל!" הכריז השומר הצעיר. ענה לו שייח: "מוטי פרידמן לבית־סוהר!"

"זורק למים!" ראשוני המפגנים הגיעו לליכר דיזנגוף. בצעדה רצועה עברו את הגדר שמסביב למיורקה, וזרמו במעגל שלם סביב לה. סוף המסלול. האינטרנאצינאל, השתרר שקט מהול ב־מבוכה. מישהו ניסה להתחיל את ה־אינטרנאצינאל מחדש. קול ענות חלו־שה.

כמה מפעילי ש"ח התחילו לקפל את הדגלים והכרזות. "חברה, מהר, צריך להתחיל לזוז להפגנה בירושלים." קרא איציק לאור.

שלושה חיילי חיל־הים, בהופעה מרוש־לת, בגדים פרומים שלבנים מצצעים מתחתם, הבחינו בו.

"תתיכת נבלה!" "סרב־גיוס מסריח!"

"עזבו אותו," מתערב גברבר צעיר, "הרגו אותו כבר מספיק בבתי־סוהר עד שהצליח להשתרר מהצבא."

"מה לעזוב? אני ימאי, קורע את ה־תחת בים בשביל חרא כזה!"

"בואו חברה, נחמם אותו בכיף, ואחר כך נזרוק אותו להתקרר במים," מציע אחד הימאים הפרומים. "יאללה, בואו תצלמו איך אנחנו מוצי־אים לו ח'מיץ," הועיק אחד מהשלושה את הצלמים שמסביב. "אור הבחין בשלושה המשתיקים." ניסה להתחמק. אחד העוקבים אחריו, ניסה להתחמק. אחד מהם שולח יד ודוחפו. "דניו!" קורא